

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.414 van 26 januari 2004
in de zaak A. 143.088/IX-3966.**

In zake : Eric VAN OPSTAL,
wonende te MALLE,
Kwaad Einde 19

tegen :

de Lokale Politie VOORKEMPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. ERREYERS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Eric VAN OPSTAL op 25 oktober 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 27 augustus 2003 waarbij hij definitief uit zijn functie van diensthoofd recherche wordt ontzet;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur H. COLIN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 17 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ERALY, die loco advocaat I. EXELMANS verschijnt voor verzoeker, en van advocaten H. SEBREGHTS en F. SEBREGHTS, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. In een vertrouwelijk verslag van 10 juli 2002 deelt de korpschef van de lokale politie Voorkempen aan de procureur des Konings te Antwerpen mee dat hij op 9 juli 2002, via een aantal geruchten die binnen het korps circuleren, vernomen heeft dat verzoeker, commissaris van politie en tevens diensthoofd van de lokale recherche, zich in een recent verleden schuldig zou hebben gemaakt aan verduistering van in beslag genomen goederen, meer bepaald door een privé, niet werkend GSM-toestel te hebben vervangen door een in beslag genomen, goed functionerend exemplaar en dit ter beschikking te hebben gesteld van een familielid. Rekening houdend met de ernst van de feiten "die niet alleen strafrechtelijke gevolgen kunnen hebben, maar ook afbreuk doen aan de absolute integriteitsvoorwaarden waaraan verzoeker moet voldoen", is de korpschef van oordeel dat het voor alle partijen nuttig zou zijn deze geruchten zo vlug mogelijk door een onafhankelijk organisme te laten onderzoeken. Hij verzoekt de procureur des Konings de diensten van het Comité P met een onderzoek te belasten en voegt daaraan toe dat binnen het korps de nodige maatregelen zullen getroffen worden om verzoeker (voorlopig) van zijn functie te ontheffen.

1.2. Met een dienstnota van 17 juli 2002 deelt de korpschef aan verzoeker mee dat hij op 9 juli 2002 in kennis werd gesteld van het feit dat verzoeker (1) op een niet correcte wijze zijn diensturen op de voorziene documenten en/of databanken zou hebben ingevuld en dat hij (2) enkele maanden geleden een in beslag genomen GSM zou hebben verduisterd. Hij stelt dat, gelet op de samenloop der feiten, beslist werd slechts één tuchtprocedure op te starten, en dat verzoeker voor het tweede feit momenteel het voorwerp uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek waarin nog geen eindbeslissing is genomen.

1.3. Eveneens op 17 juli 2002 beslist de korpschef, met verwijzing naar artikel 44, derde lid, van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, dat verzoeker, "als ordemaatregel vanaf 16 juli 2002 voorlopig zijn functie als dienstchef recherche niet meer zal opnemen en dat hij vanaf die datum tewerkgesteld wordt op het hoofd-commissariaat, dienst LIK, als plaatsvervangend verantwoordelijke".

Die beslissing, die verzoeker nog dezelfde dag voor kennisname en ontvangst ondertekent, wordt gemotiveerd als volgt :

"- gelet op het feit dat de houding van betrokkene, meer bepaald het op een niet correcte wijze registreren van zijn diensturen in de voorziene databanken en (of) documenten, er toe bijdraagt dat het personeel van zijn dienst zijn integriteit in vraag stelt;

- rekening houdend met het feit dat betrokkene door zijn korpschef in het verleden meer dan eens werd gewezen op de noodzaak om diensturen correct in te schrijven;

- in aanmerking nemend dat er binnen het korps geruchten de ronde doen waaruit blijkt dat betrokkene in beslag genomen goederen zou hebben verduisterd, meer bepaald dat hij een drietal maanden geleden een privé, niet werkend GSM-toestel zou vervangen hebben door een in beslag genomen, goed functionerend exemplaar en dit laatste ter beschikking zou hebben gesteld van een familielid;

- vermits betrokkene als officier en door zijn functie als diensthoofd recherche over een absolute en algemeen erkende integriteit dient te beschikken;

- rekening houdend dat deze integriteit op dit ogenblik ernstig in vraag kan gesteld worden met daaruit voortvloeiend dat betrokkene momenteel niet meer beschikt over het nodige en voldoende gezag om een recherchedienst te leiden";

Dit besluit is door verzoeker niet bestreden.

1.4. Met een brief van 30 september 2002 bezorgt de procureur-generaal, voor verder gevolg op tuchtrechtelijk gebied, aan de voorzitter van het politiecollege van de lokale politie Voorkempen een brief van 13 september 2002 van de procureur des Konings en het daarbij gevoegd afschrift van het door de procureur des Konings geseponeerd strafdossier ten laste van verzoeker.

In zijn brief van 13 september 2002 schrijft de procureur des Konings dat zijn ambt op strafrechtelijk vlak geen verder gevolg zal geven aan de zaak "gezien de lange professionele loopbaan van (verzoeker), de geringe waarde van het voorwerp en het ontbreken van een persoonlijke verrijkingsgrond". Met verwijzing naar artikel 24 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten adviseert de procureur dat de handelwijze van verzoeker een zware tuchtstraf rechtvaardigt.

1.5. Met een brief van 13 september 2002, ditmaal gericht aan de korpschef van de politiezone Voorkempen, vraagt de procureur des Konings aan verzoeker ter kennis te brengen dat de vervolging inzake de feiten van verduistering door een openbaar ambtenaar voorlopig wordt opgeschort, dat deze maatregel nochtans een strenge waarschuwing inhoudt en vervolgingen mogelijk blijven, dat de feiten op tuchtrechtelijk vlak bovendien een zware tuchtstraf rechtvaardigen, en dat de strafvordering normaal kan hernomen worden, met name bij nieuwe inbreuk(en) of wanneer het gedrag van de persoon voor wie deze waarschuwing bestemd is gerechtvaardigde kritiek uitlokt. In fine van zijn brief stelt de procureur des Konings wat volgt :

"Het is echter zonder meer duidelijk dat betrokkene het vertrouwen van de procureur des Konings niet meer kan genieten om nog verder te functioneren binnen de lokale recherche van uw korps. Ik verzoek u mij dan ook te willen medelen welke functie de heer VAN OPSTAL in de toekomst zal uitoefenen".

Verzoeker tekent die brief voor kennisname op 9 oktober 2002.

1.6. Met een brief van 9 oktober 2002 wordt aan de procureur des Konings meegedeeld dat aan verzoeker kennis werd gegeven van de strenge waarschuwing vanwege de procureur des Konings, dat verzoeker na een periode van ziekteverlof zijn dienst terug aanvatte op 9 oktober 2002 en dat hij op het hoofdcommissariaat een functie kreeg toegewezen in het "informatiebeheer".

1.7. Op 4 december 2002 tekent verzoeker voor kennisneming en ontvangst een document "tucht - inleidend verslag (HTO)", gedateerd 25 november 2002, waarin wordt gesteld dat de feiten in verband met het op een niet correcte wijze invullen van diensturen op de voorziene documenten en/of databanken niet konden bewezen worden, dat het vervangen van een privé, niet werkend GSM-toestel door een in beslag genomen exemplaar en het ter beschikking stellen van een familielid vaststaan, en dat het politiecollege in zitting van 25 november 2002 voorstelt om verzoeker voor deze feiten de zware tuchtstraf van schorsing bij tuchtmaatregel voor een periode van drie maanden op te leggen, periode van non-activiteit die gepaard gaat met een weddeverlies van 25% van de geïndexeerde brutowedde en de niet toekenning van andere toelagen en vergoedingen.

De aldus ingeleide tuchtprocedure resulteert uiteindelijk in de beslissing van 16 juni 2003 van het politiecollege van de lokale politie Voorkempen houdende het opleggen van de schorsing bij tuchtmaatregel voor een periode van twee maanden, gepaard gaand met een weddeverlies van 25% van de geïndexeerde

brutowedde en de niet toekenning van andere toelagen en vergoedingen tijdens deze periode. Verzoeker heeft op 14 augustus 2003 een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend tegen dit tuchtstrafbesluit (de zaak G/A. 140.877/IX-3901).

1.8. Tijdens zijn zitting van 30 juni 2003 gaat het politiecollege van de lokale politiezone Voorkempen akkoord om de plaats van "hoofd recherche" open te stellen.

Met een brief van 4 augustus 2003, gericht aan alle officieren (onder wie verzoeker), deelt de commissaris van politie/directeur H.R.M. & Middelven mee dat de plaats van commissaris/diensthof van de lokale recherche binnen de politiezone wordt opengesteld, dat deze plaats eerst intern wordt aangeboden aan de commissarissen van de politiezone, ongeacht hun huidige functie, dat kandidaturen schriftelijk dienen toe te komen voor 25 augustus 2003, en dat de uiteindelijke toewijzing en aanwijzing van de plaats zal gebeuren conform artikel 57 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus.

Volgens de verklaring van de verwerende partij werd intern slechts één kandidatuur ontvangen, en stelde verzoeker zich geen kandidaat.

1.9. Op 27 augustus 2003 beslist de korpschef van de lokale politie Voorkempen "de tijdelijke inwendige maatregel tot ontzetting van verzoeker uit zijn functie als diensthof recherche om te zetten in een definitieve ontzetting en dit vanaf 1 september 2003".

Die beslissing, die verzoeker nog dezelfde dag voor kennisneming ondertekent en die het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep, luidt als volgt :

"Betreft : Definitieve ontzetting functie diensthof recherche

Ref : HC/KC/81 d.d. 17 juli 2002

- Verwijzend naar de nota vermeld in de rubriek 'Ref', waarbij u bij wijze van interne maatregel voorlopig uit uw functie diensthof recherche werd ontzet;
- Rekening houdend met art. 57 van de wet op de geïntegreerde politie (WGP) dat stelt dat de Procureur des Konings advies moet uitbrengen bij de aanstelling van het diensthof recherche; in dit raam verwijzend naar het schrijven van deze gerechtelijke overheid d.d. 13 september 2002 met kenmerk AN 14.97.834-02 en waarvan u op 09 oktober 2002 kennis nam, waaruit blijkt dat, en ik citeer, dat betrokkene het vertrouwen van de Procureur des Konings niet meer kan genieten om nog verder te functioneren binnen de lokale recherche van uw korps;
- In aanmerking nemend dat ik de zienswijze van de Procureur des Konings bijtreed en dat daarenboven blijkt dat u binnen de zone niet meer over het

morele gezag beschikt dat men verwacht van een officier die dagdagelijks leiding aan personeel dient te geven;

- Rekening houdend dat u in mijn bijzijn te verstaan hebt gegeven dat u door de door u begane feiten inderdaad niet meer bij de lokale recherche kunt dienen;
- Gelet op art. 44 WGP dat stelt dat de korpschef instaat voor de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer ervan;

Rekening houdend met deze laatste wetsbepaling en wat voorafgaat, wordt de tijdelijke inwendige maatregel tot ontzetting uit uw functie als diensthoofd recherche, omgezet in een definitieve ontzetting en dit vanaf 01 september 2003".

1.10. Met een nota van 26 augustus 2003 deelt de korpschef aan de officieren mee dat binnen de zone een plaats van officier Beleid, Ontwikkeling en Onderricht vacant wordt verklaard.

Blijkens het verslag van een "vergadering officieren" die plaats vond op 1 oktober 2003, wordt, bij ontstentenis van kandidaten voor de functie officier Beleid, Ontwikkeling en Onderricht, verzoeker aangeduid om die functie vanaf 1 oktober uit te oefenen.

2.1. Overwegende dat verzoeker stelt dat de onderhavige zaak de omzetting naar een definitieve maatregel betreft van de voorlopige maatregel die hem in het kader van de tegen hem opgestarte tuchtvordering opgelegd werd en dat daarom de beide zaken verknocht zijn;

Overwegende dat reeds in het arrest nr. 126.390 van 15 december 2003, waarbij uitspraak is gedaan over de vordering tot schorsing van het tuchtstrafbesluit van 16 juni 2003, de vraag tot samenvoeging van de twee dossiers geweigerd is;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering betwist, zo ten aanzien van het belang van verzoeker als wat de tijdigheid van de vordering betreft; dat de Raad van State in de huidige stand van het geding over die excepties geen uitspraak doet aangezien hierna zal blijken dat de vordering niet voldoet aan een van de wettelijke vereisten waaronder de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan bevelen;

3. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel doet gelden dat het bestreden besluit in wezen een verkapte tuchtstraf is; dat hij, samengevat, betoogt dat de beslissing steunt op een eenmalig feit, hetwelk doorgaans niet volstaat voor een ordemaatregel en dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd is waar zij aan de ene kant verwijst naar een meer dan een jaar oude brief van de procureur des Konings en waar zij zonder nader bewijs poneert dat verzoeker niet meer over het moreel gezag beschikt dat vereist is om dagelijkse leiding te geven; dat volgens hem het bestreden besluit niet getroffen is in het belang van de dienst, maar uitsluitend om hem bijkomend te straffen voor een eenmalige misstap die reeds tuchtrechtelijke gevolgen heeft gekregen, terwijl die bijkomende straf niet noodzakelijk was, zij zeker te ingrijpend is en verband houdt met het beroep dat hij heeft ingesteld tegen de hem opgelegde tuchtstraf;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar nota met opmerkingen tegen inbrengt dat de bestreden beslissing niet haar oorzaak vindt in de misdraging van verzoeker, maar in het feit dat hij niet langer het vertrouwen van de procureur des Konings genoot en hij dus niet meer in de functie van hoofd van de dienst recherche gehandhaafd kon worden; dat zij voort betoogt dat verzoeker niet aantoonde dat de verwerende partij met het bestreden besluit hem bijkomend wenste te straffen;

4.3.1. Overwegende dat verzoeker de redenering huldigt dat, aangezien de in het bestreden besluit vermelde motieven het besluit niet kunnen verantwoorden, de maatregel er enkel kan op gericht zijn hem, wegens het beroep dat hij ingesteld heeft tegen de opgelegde tuchtstraf, bijkomend te straffen voor zijn eenmalige misstap;

4.3.2. Overwegende dat het bestreden besluit verwijst naar de voorlopige verwijdering van verzoeker uit de dienst recherche, naar artikel 57 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP), en het advies van de procureur des Konings te Antwerpen -zijn brief van 13 september 2002- waarin medegedeeld wordt dat verzoeker niet langer het vertrouwen van de procureur geniet om nog voort te

functioneren binnen de lokale recherche evenals naar artikel 44 van de WGP naar luid waarvan de korpschef instaat voor de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer van dit korps; dat de korpschef vervolgens het advies van de procureur des Konings bijvalt en daar nog aan toevoegt dat verzoeker binnen de politiezone niet meer over het morele gezag beschikt dat mag verwacht worden van een officier die dagelijks personeel moet leiden; dat hij ook nog verwijst naar een verklaring van verzoeker;

Overwegende dat die vermeldingen aantonen dat het niet de onrechtmatige gedraging van verzoeker als zodanig is die de korpschef hebben doen besluiten hem definitief van de leiding van de dienst recherche te halen, maar wel de brief van de procureur des Konings van 13 september 2002 waarbij het vertrouwen in verzoeker werd opgezegd en de bijkomende vaststellingen die de korpschef zelf heeft gemaakt; dat, aangezien verzoeker in juli 2002 reeds preventief uit de dienst recherche was verwijderd en er tegen hem een tuchtprocedure gevoerd is die op 16 juni 2003 afgesloten is met een schorsing voor twee maanden vanaf 18 juni 2003, aan de korpschef niet kan verweten worden dat hij de brief van de procureur na verloop van een jaar opgediept heeft om verzoeker met een ordemaatregel te overvallen; dat hij zijn handelwijze trouwens ook verantwoordt met een verwijzing naar zijn persoonlijke ervaring dat verzoeker het morele gezag mist om dagelijks leiding te geven aan het personeel; dat, aangezien het vertrouwen van de procureur des Konings evident een basisgegeven vormt voor de goede werking van een politiedienst die hoofdzakelijk belast is met opdrachten van gerechtelijke politie, het teloorgaan van dat vertrouwen -zeker wanneer het, als te dezen, steunt op vaststellingen die een verband vertonen met de uitgeoefende functie-, een deugdelijke reden vormt om de dienst te herschikken; dat het veeleer zou verbazen indien de korpschef, die bij de dienstaanwijzingen steeds het belang van de dienst op de eerste plaats dient te stellen, het advies van de procureur niet zou gevolgd hebben; dat verzoeker overigens niet aantoonde welke minder ingrijpende maatregel de korpschef had kunnen treffen;

4.3.3. Overwegende dat de bestreden beslissing in rechte en in feite verantwoord wordt door de erin vermelde overwegingen; dat ook uit het dossier van de zaak geen gegevens naar voren komen die, in hun samenhang, erop wijzen dat de korpschef, eerder dan de goede organisatie van zijn diensten te verzekeren, aan verzoeker een bijkomende straf heeft willen opleggen; dat verzoeker wel een verband legt tussen de bestreden beslissing en de door hem ingediende vorderingen tegen het tuchtstrafbesluit van 16 juni 2003, maar dat het bestaan van dergelijk verband

helemaal niet aannemelijk wordt gemaakt en dan ook als een blote bewering terzijde wordt gelaten;

4.3.4. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de procureur des Konings hem op 13 september 2002 reeds een tuchtstraf -met name een waarschuwing- heeft opgelegd en dat hij, met het bestreden besluit, een nieuwe tuchtstraf opgelegd heeft gekregen zodat de verwerende partij het beginsel 'non bis in idem' miskend heeft; dat hij dit beginsel ook miskend acht doordat de bestreden beslissing, nadat hij op 16 juni 2003 reeds een tuchtstraf had opgelopen, een nieuwe tuchtstraf vormt waarmee de verwerende partij beoogde te remediëren aan de onregelmatigheden van de oorspronkelijke tuchtstraf wanneer die door het indienen van het annulatieberoep ertegen op de helling kwam te staan;

5.2. Overwegende dat, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, het bestreden besluit betrekking heeft op een ordemaatregel, zonder tuchtrechtelijk karakter maar genomen in het belang van de dienst; dat de vraag of verzoeker daarmee een tweede keer gestraft is voor eenzelfde tekortkoming, dan ook niet relevant is; dat het middel niet ernstig is;

6.1. Overwegende dat verzoeker het derde middel ontwikkelt vanuit de hypothese dat het bestreden besluit niet als een tuchtstraf wordt aangemerkt; dat hij aanvoert dat artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 betreffende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten op dit ogenblik slechts één ordemaatregel toelaat, te weten de voorlopige schorsing en dat de korpschef op grond van artikel 44 WGP wel 'maatregelen van inwendige orde' kan treffen, maar niet de 'ordemaatregel' die door de tuchtwet geregeld is; dat hij om die reden het bestreden besluit, waarbij de functie van diensthoofd recherche hem definitief ontnomen wordt, strijdig acht met artikel 59 van de tuchtwet;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat zij, overeenkomstig het advies van de procureur des Konings, een ordemaatregel omgezet heeft in een maatregel van inwendige orde; dat naar haar oordeel het advies van de procureur des Konings een bindend karakter heeft zodat zij te dien aanzien over een gebonden bevoegdheid beschikt;

6.3.1. Overwegende dat artikel 44 WGP aan de korpschef de bevoegdheid verleent om elke maatregel te besluiten die noodzakelijk is om de goede werking van het korps dat onder zijn leiding staat, te behouden of te herstellen; dat dergelijke maatregel ook zijn oorzaak kan vinden in een misdraging van een personeelslid, maar dat hij altijd en uitsluitend gericht moet zijn op de goede werking van de dienst en niet op het bestraffen van het gedrag van het betrokken personeelslid;

6.3.2. Overwegende dat de tuchtwet een aantal bepalingen bevat betreffende de voorlopige schorsing van een personeelslid dat in een tuchtzaak betrokken is (de artikelen 59 en volgende); dat het bestuur zich voor een voorlopige verwijdering uit de dienst die gebeurt in de door de tuchtwet bepaalde omstandigheden, evident dient te richten naar de bepalingen van de tuchtwet; dat evenwel die bepalingen niet beletten dat een personeelslid van de politie, dat in een tuchtprocedure geïmpliceerd is, toch nog het voorwerp kan zijn van een verwijdering uit de dienst bij ordemaatregel, waarvoor de korpschef in artikel 44 van de WGP de bevoegdheid vindt; dat immers dat beletsel niet in de tekst van de wet vermeld wordt en dat ook de parlementaire voorbereiding van artikel 38 van de wet van 31 mei 2001, waarbij artikel 59 van de tuchtwet aangevuld is, dergelijke interpretatie van de wet niet toelaat;

6.3.3. Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending aanvoert van de hoorplicht met betrekking tot een maatregel die hem zwaar in zijn belangen kan treffen en die gebaseerd is op gegevens die hem als een tekortkoming worden aangerekend; dat hij betoogt dat hij telefonisch opgeroepen is om zich op 27 augustus 2003 aan te bieden bij de korpschef maar dat hem toen alleen maar kennis gegeven is van het bestreden besluit, terwijl de situatie niet van die aard was dat de verwerende partij zich vrijgesteld kon achten van de hoorplicht;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de bestreden maatregel getroffen is met het oog op de goede werking van de dienst “overeenkomstig de wettelijk opgelegde bepalingen” en dat het recht om gehoord te worden niet geschonden wordt wanneer de maatregel de wettigheid herstelt en de statutaire positie van de ambtenaar onaangeroerd laat, wat hier het geval is, aangezien hij met een evenwaardige functie -diensthoofd- belast is geworden;

7.3. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel vastgesteld is dat het besluit zijn wezenlijke grondslag vindt in de mededeling van de procureur des Konings dat verzoeker wegens de feiten die hij gepleegd heeft niet langer zijn vertrouwen genoot om nog binnen de lokale recherche te functioneren en dat die mededeling -waarvan verzoeker op 9 oktober 2002 kennis heeft genomen, zonder dat hij het op dat ogenblik nodig of nuttig achtte het standpunt van de procureur in rechte of in feite te bekritisieren- voor de korpschef, die verantwoordelijk is voor de goede werking van de dienst en die terzake eigenmachtig beslissingen neemt, de deugdelijke grondslag kon vormen voor het bestreden besluit; dat in die zin het bestreden besluit het logisch vervolg is van -niet meer dan het zich eigen maken van- het standpunt dat de procureur des Konings in zijn schrijven van 13 september 2002 had ingenomen en waarop verzoeker geen inhoudelijke kritiek heeft geleverd; dat de korpschef er in de gegeven omstandigheden niet toe gehouden was, wetende dat verzoeker kennis had van het standpunt van de procureur des Konings en hij daar niet op gereageerd had, verzoeker nogmaals uit te nodigen zijn standpunt met betrekking tot het verder leiden van de dienst recherche naar voren te brengen; dat het middel niet ernstig is;

8.1. Overwegende dat verzoeker in het vijfde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsverplichting opgelegd door de tuchtwet en van het motiveringsbeginsel, doordat het bestreden besluit steunt op de mededeling van de procureur des Konings, terwijl die mededeling meer dan een jaar oud is zodat er geen rekening gehouden is met de actuele situatie en terwijl het niet aan de procureur des Konings toekomt om de dienst van de lokale politie te organiseren, doordat het bestreden besluit verwijst naar het verlies van moreel gezag terwijl hij in zijn huidige functie bewijst de functie van diensthoofd met het vereiste gezag te kunnen vervullen en doordat de bestreden beslissing verwijst naar een bekentenis van verzoeker terwijl dat niet meer is dan een bewering, aangezien hij zich indertijd tegenover de korpschef alleen maar heeft uitgesproken over de maatregel van voorlopige schorsing in afwachting van het resultaat van het tuchtonderzoek;

8.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat het advies van de procureur des Konings voorligt, dat de ontstentenis van appreciatieruimte betekent dat de motivering uiterst summier kan zijn, dat de juridische basis - artikel 44, derde lid, juncto artikel 57 WGP- in het bestreden besluit vermeld is en dat alle feitelijke gegevens, zoals de inhoud van het advies van de procureur, aan verzoeker bekend waren;

8.3. Overwegende dat een recherchedienst van een politiekorps evident slechts behoorlijk zal renderen wanneer er een vertrouwensrelatie bestaat met de gerechtelijke overheden; dat die vertrouwensrelatie in ieder geval dient aanwezig te zijn ten aanzien van de politieambtenaar die de dienst leidt; dat, in het onderhavige geval, de korpschef met de brief van de procureur des Konings van 13 september 2002 -waarvan de gegevens door verzoeker nooit zijn betwist- over voldoende gegevens beschikte om naar recht en redelijkheid in het belang van de dienst te besluiten dat verzoeker de dienst recherche niet meer kon leiden; dat verzoeker terecht betoogt dat het niet aan de procureur des Konings toekomt om de dienst binnen de lokale politie te organiseren, maar zulks te dezen ook niet gebeurd is, aangezien uit niets blijkt dat de korpschef zich gebonden achtte door het advies van de procureur des Konings, terwijl integendeel uit de bewoordingen van het bestreden besluit opgemaakt kan worden dat hij zich aangesloten heeft bij het standpunt van de procureur des Konings en aldus gebruik gemaakt heeft van de discretionaire bevoegdheid die de wet hem terzake gegeven heeft; dat de omstandigheid dat verzoeker in de functie naar dewelke hij sedert juli 2002 is overgeplaatst ook leiding zou gegeven hebben, voor de korpschef geen reden moest zijn om de procureur opnieuw te bevragen over zijn visie op verzoeker, aangezien de procureur in zijn brief van 13 september 2002 reeds had aangedrongen om verzoeker definitief uit zijn functie bij de recherche te verwijderen en verzoeker bovendien niet aantoonde dat hij in de nieuwe functie, die hij sinds zijn voorlopige verwijdering op 17 juli 2002 heeft uitgeoefend, het vertrouwen van de procureur heeft kunnen terugwinnen; dat overigens het morele gezag, dat verzoeker in zijn nieuwe functie misschien heeft kunnen opbouwen, niet zonder meer getransponeerd kan worden naar de functie die hij bij de dienst recherche bekleedde en waarin de vertrouwensrelatie met de gerechtelijke overheden centraal staat; dat, in het licht van wat voorafgaat, de verwijzing in het bestreden besluit naar een bekentenis van verzoeker -daargelaten de vraag of die vermelding meer is dan een bewering- een overtollig motief betreft, dat aan het bestreden besluit zijn deugdelijke grondslag niet ontnemt; dat het vijfde middel niet ernstig is;

9. Overwegende dat geen van de door verzoeker aangevoerde middelen ernstig zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig januari 2000 en vier, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.